

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Στην Βοστώνη της Αμερικής ιδρύθηκε τελευταίως μία πρωτότυπη σχολή που αποβλέπει στο να μορφώσει την... γλώσσα των γυναικών. Στους δημοσιογράφους που έστρεψαν να της πάρουν συνέντευξη, η διευθύντρια της πρωτοτύπου αυτής σχολής ελεγε τα εξής: «Το σχολείο αυτό έχει προορισμό να περιορίσει την γυναικεία πολυλογία και να μορφώσει την γυναίκα έτσι, που να μιλάει με σωφροσύνη. Η γυναικεία πολυλογία εινε σχεδόν πάντοτε αιτία ανεπαρκών καταστροφών. Η γυναικεία μιλούν παραπολύ. Τα μεγαλύτερα κακά οφείλονται στην άγραπεία της γλώσσας των γυναικών απέναντι των συζύγων τους και γενικώς στις συζητήσεις υπόθεσις. Η στατιστικές αποδεικνύουν ότι το κατηγορημένο αυτό ελάττωμα των γυναικών εινε η κυριότερη αιτία των περισσότερων διαζυγίων. Ποσα διαζύγια και πάσες οικογενειακές καταστροφές θα είχαν αποφευχθῆ αν η παντοειδής γυναικεί ηξεραν να βάσουν φρένο στην πολυλογία τους. Μια ακατάλληλη απάντησις της συζύγου εινε πάντα ο σπινθήρ που ανάβει τις καταστροφικές οικογενειακές πυρκαϊές. Το χαρακτηριστικώτερο εινε ότι ενώ το σχολείο αυτό έχει άνοιξει πρό καιρού και ενώ κάνει τεραστία ρεζιλιά, η μαθητριάς του εινε ελάχιστες.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Λουδοβίκος Α' της Βαυαρίας, ο περίφημος φίλος και θεομής υποστηρικτής των φραϊών τεχνών—και των φραϊών ηθοποιών, όπως λένε η κακές γλώσσες—εινε πολύ γνωστός στους Έλληνες ως πατέρας του άειμνηστου Όθωνος, του πρώτου βασιλέως μας. Ο καλόκαρδος αυτός βασιλεύς παρατήθηκε στα 1848 απ' το θρόνο του, χάριν του πρωτοτόκου υιού του Μαξιμιλιανού. Και από κεινη την εποχή ζούσε σαν άπολος ιδιώτης στο Μόναχο, περνώντας πῆμμα τον καιρό του με τις καλλιτεχνικές ασχολίες του και με τις φραϊές καλλιτέχνιδες—όπως λένε η κακές γλώσσες. Ωστόσο ο γλαντιές Λουδοβίκος πικράθηκε πραγματικά όταν έμαθε την έκθρόνισι του γιού του, του Όθωνος και όταν πληροφορήθηκε την απέχθεια των Έλλήνων έναντίον της Βαυαρικής δυναστείας.

Αίγον καιρό ύστερ' απ' την πτώσι του Όθωνος, πήγε στο Μόναχο και ο πρίγκιπ Βάρας, ηλικίας εξήνα ετών τότε. Ο πρίγκιπ αυτός ήτανε μόλις 75 ετών όταν ο πατέρας του παρατήθηκε απ' το θρόνο της Σο ηδίας, στα 1809, αφαιρούντας και απ' το γιό του το δικαίωμα της βασιλείας, χάριν του αδελφού του Καρόλου ΙΓ'. Μία μέρα ο Λουδοβίκος κάλεσε σε γεύμα το γιό του, το βασιλέα Όθωνα, και τον πρίγκιπα Βάρα, μαζί με πολλούς άλλους ευγενείς. Και όταν όλοι οι καλεσμένοι έκατσαν στο τραπέζι, ο Λουδοβίκος άφου τούς προσεφώνησε, συνεπλήρωσε γελάοντας σατανικά: — Πρέπει τώρα, να όμολογήσετε, κύριοι, πως ποτέ δε συγκατηρώθησαν γύρω από ένα τραπέζι, από πολλοί περιεργοί τύποι. Έδω βλέπετε ένα βασιλέα που παρατήθηκε απ' το θρόνο του (ένουσισε τον εαυτό του), ένα βασιλέα που τον έξεθρόνισαν (τον Όθωνα) και ένα βασιλέα... που δεν θα βασιλεύσει ποτέ (ο πρίγκιπ Βάρας, που είχε χάσει τα βασιλικά του δικαιώματα χάριν του θείου του, Καρόλου ΙΓ'). Το άστείο ήταν όμολογουμένως πολύ πένθημο. Ωστόσο όλοι οι όμοιραπειο γέλασαν με την καρδιά τους—όλοι, εκτός απ' τον Όθωνα, που άγαπούσε πολύ την Ελλάδα και του είχε κοστίσει πολύ η έκθρόνισις του...

βο χρυσή μου. Έτσι μ' άρεσεις. Και τώρα καληνύχτα. ΙΩΑΝΝΑ.—Καληνύχτα! ΛΟΥΪΖΑ.—Δέ μου λές; ΙΩΑΝΝΑ.—Τι; ΛΟΥΪΖΑ.—Υπνο πόν κάνει και αυτή η δασκάλα μας, δέ; ΙΩΑΝΝΑ.—Ναί, έτσι ειναι οι ξένοι. Ο ύπνος τους δέ μοιάζει με τον δικό μας (άκουσε). Να σου πω. Ξέρεις γιατί η Ρόζα ροχαλίζει τόσο άδανά; ΛΟΥΪΖΑ.—Όχι. ΙΩΑΝΝΑ.—Μάθε το λοιπόν. Ροχαλίζει γιατί κοιμάται Γερμανικά. Και τώρα καληνύχτα. Δέ βαστάω πειρά. Νυστάζω... Άνρι Λαβεντάν

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΤΤΥ

Μοναδικός στα θεατρικά χρονικά θα παραμείνη ο εξευτελισμός των όποιον έπαθε τελευταίως στο Παρίσι ένας από τους μεγαλύτερους ηθοποιούς του κινηματογράφου, ο δημοφιλής στο παγκόσμιο κοινό κοντόχονδρος, σάν βαρέλι κομικός Φάττυ. Τού όποιον τού πραγματικό όνομα εινε Ρόσκοφ Λομπουέλ. Μία θεατρική επιχείρησις του Χόλλυγουντ ελεξε την έμπνευσι να παρουσιάση τον Φάττυ στο θέατρο με την πεποίθησι ότι ο δημοφιλής κομικός θα δημιουργήσει και στην σκηνή την ίδιου επιτυχία που έχει σημειώσει και στην όθων. Άντι κολοσσιαίου ποσού, σχεδόν μυθικού, ο Φάττυ υπέγραψε με την επιχείρησι αυτή ένα συμφωνητικό γιά να κάνει μία περιοδεία στις μεγάλες πρωτεύουσες της Εβρώπης και της Αμερικής, ιμνησιζόμενος στις σημανές διαφόρων μεγάλων θεάτρων και έτελών διάφορα νόμιμα ιδιότης του έμπνευσεως.

Και πρό δύο εβδομάδων ο Φάττυ κάνοντας άσχη άπ' το Παρίσι έκανε την εμφάνισι του στο θέατρο Άμπιέ. Τό κοινό—έννοείται—κατέκλυσε άσφοκικά τό θέατρο γιά να ιδη και να άκούση τον φημισμένο κομικό. Δέν έμεινε όμως καθόλου ικανοποιημένος άπ' αυτήν. Ο δυστυχής Φάττυ έπειτα από μία σύντομη προσφώνησι που έκαμε πρός τους θεατάς σε μία άνάμητι άγγλογαλλική διάλεκτο άρχισε να κάνει τοίμας, πηδῆματα και διάφορα άλλα σκῆτσά τα όποια δέν ειναν καθόλου επιτυχία. Και τό κοινό άφου εις μάτην περιεμε μιλποε ιδη τίποτε άξιον λόγου άρχισε να σφυρίζη και να προσηύη άγρια τον δυστυχημένο Φάττυ ο όποιος μόλις και μετά βίας κατάθρῆσε να γλιτώση καταφεύγων στα παρασκήνια όπου και έμεινε κρημένος εως ότου η αίθουσα του θεάτρου άδειασε.

Έπειτα από την... θεαμβεντική αυτή άποτυχία του ο Φάττυ όφειλάσει να συνεχίση την περιοδεία του. Και έτσι δικαιώθησαν άκομη μία φορά εκείνοι που όπισθηρίζουν ότι ένας όποσώδηποτε μεγάλος κομικός του κινηματογράφου δέν επιτυγχάνει πάντοτε στην σκηνή.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο μεγάλο άγγλος ποιητής Λόρδος Βύρων ελεξε ένα έξυπνο σκυλί, τό όποιον ύπερογαπούσε. Κάθε φορά λοιπόν που πήγαινε να κλημπίσει, τό έπερνε μαζί του, γιά να κάνει διδεν πως πνίγεται και νάχη την ευχαρίστηση να βλέπη τό άφροσύμηνο αυτό ζώο ν' αγωνίζεται γιά να τον σώση. Τό σκυλί αυτό πέθανε κατά τό φθινόπωρο του 1808. Ο θάνατος του πιστού του σκύλου συνεκίνησε πολύ τον ποιητή. Τού άνήγειρε ένα τάφο, όπου ως επιτύμβιο επιγραφή, χάραξε τους εξής στίχους:

«Όταν κανένας περιφρανος νύδς άνθρώπου» επιστρέψη — χωρίς να ξέρη κανεις που πηγαίνει, — [στη μητέρα γη, ή τέχνη του γλύπτου του φτιάχνει ένα άγαλμα, εις αιωνίαν ανάμνησι ν.ν.

Μά τό φτωχό σκυλί, ο πιστός μας αυτός φίλος, που με τόση γενναιοδωρία μās προστατεύει και με τόση προθυμία μās ύπηρετεί, που ζει μόναχι γιά να φανίνεται εχάριστος στον κύριο του, μόλις πεθάνη τον πετάμε στα σκουπίδια

σάν κάτι περιτό και βρωμερό. Ω! άνθρωπε! άνισχυρο και έφήμερο πλάσμα, εξευτελισμένο άπ' τη δουλεία, συκαμερή μάζα έμφύχου πηλοῦ, τό παράδειγμα κάθε ζώου έπρεπε να σε κάνη να νηρέπει [σαι γιά τη μηδαιμόνότητά σου! Ω! οῦ που περνάς από δω και βλέπεις κατά τύχη άδανά [τον τάφο

Πέραν χωρίς να κλάψης. Τα λιθάρια αυτά τάσσησα εδω — μνήμα του μόνου φίλου που βρεθκα στη ζωή μου!